

ningsforslaget til, at der er sket en udvikling i levealderen og i alderen for førstegangsfødende kvinder, som efter forslagsstillernes opfattelse betyder, at et udvalg bør se på aldersreglerne.

Regeringen kan ikke støtte forslaget om nedsettelse af et sagkyndigt udvalg. Som jeg allerede har gjort opmærksom på i flere sammenhænge i den seneste tids debat, mener jeg grundlæggende, at aldersreglerne på adoptionsområdet fungerer tilfredsstillende.

Jeg har da også i flere sammenhænge givet udtryk for, at ændringer i formidlingssituationen ikke i sig selv bør kunne føre til, at vi i Danmark ser anderledes på regler, der dybest set er udtryk for, hvordan vi forvalter kravet om, at adoptionen altid skal være til bedste for barnet. Det må jo også fremover være det, som vi baserer vores adoptionsregler på, altså at det er hensynet til barnet, som skal veje tungest og være udgangspunktet.

At lempe på aldersreglerne for at skabe mulighed for, at også lidt ældre adoptionsansøgere kan modtage et lille adoptivbarn fra Kina, er nu engang ikke et forslag, der bliver formuleret ud fra et hensyn til barnet, men ud fra et hensyn til adoptanterne. Der kan imidlertid være grund til at øge informationen til kommende adoptivforældre om, at deres chance for at adoptere et barn fra udlandet øges betragteligt, hvis de søger i god tid, inden de rammer aldersgrænsen.

Kl. 16.15

Når det er sagt, vil jeg samtidig sige, at debatten om aldersreglerne naturligvis ikke er gået hen over hovedet på mig. Jeg har taget et initiativ over for de kinesiske myndigheder i den konkrete sag for at sikre, at de, der er særlig tæt på en adoption fra Kina, får mulighed for det. Jeg håber på et snarligt positivt svar fra de kinesiske myndigheder, fordi jeg da anerkender, at der er nogle, som er bragt i en særlig klemme lige præcis i den her situation.

Jeg har også mere generelt undervejs noteret mig, at der er forhold omkring aldersreglerne og måske også omkring godkendelseskravene generelt, som kan virke svært gennemskuelige for dem, der er involveret i processen, og det er naturligvis ikke hensigten.

Jeg har også noteret mig synspunkterne om længere levetid og højere gennemsnitsalder for førstegangsfødende. Forleden var det således fremme i pressen, at de førstegangsfødende kvinders alder på 20 år er steget med næsten 4 år. Nu stammer de gældende regler på området altså kun fra år 2000, men det er korrekt, at en

stor del af familierne venter længere tid med at få deres børn, selv om der dog fortsat kun er ganske få kvinder, der føder børn, efter at de er blevet 44 år. Men den demografiske udvikling må naturligvis tages i betragtning, når aldersreglerne på adoptionsområdet overvejes, selv om vi dog efter min opfattelse fortsat bør have de særlige omstændigheder, der gør sig gældende for netop adoptivbørn, for øje.

Det er på den baggrund min hensigt at bede Familiestyrelsen om at gennemgå godkendelsesreglerne og særlig aldersreglerne på adoptionsområdet for at overveje, om reglerne kan gøres mere gennemskuelige for de involverede. Og vi kan i den forbindelse også overveje, om vi, som det har været fremme i debatten, i endnu højere grad bør læne os op ad f.eks. Norge og Sverige og deres godkendelsesregler.

Udfaldet af dette arbejde med bl.a. godkendelsesreglerne, der naturligvis vil skulle forløbe i et samarbejde med fagfolk på området, vil bestemt blive interessant, men det er regeringens opfattelse, at dette arbejde næppe kan bære et egentligt udvalg. Viser der sig behov for undervejs i arbejdet at drøfte særlige spørgsmål eller problemstillinger med fagfolk, kan man gøre det. Jeg vil også undervejs i forløbet, når vi har afdækket problemstillingerne, tage kontakt til medlemmer af Retsudvalget her i Folketinget for at drøfte problemstillingerne med ordførerne, men som sagt er der ikke behov for et egentligt udvalgsarbejde, og regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte forslag.

#### **Formanden:**

Der er et par korte bemærkninger til ministeren. Fru Mia Falkenberg først.

(Kort bemærkning).

#### **Mia Falkenberg (DF):**

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, hvad han mener om, at man godt må blive insemineret indtil det fyldte 45. år, men at man ikke må adoptere, når man er 45 år, men kun til det fyldte 40. år. Det synes jeg er sådan lidt betænkeligt, nemlig at man ikke har en ensartethed i lovgivningen, hvad det angår.

Derudover nævner ministeren, at vi skal læne os op ad de andre nordiske lande, Norge og Sverige, hvad angår procedureerne. Hvorfor gør vi ikke det samme, hvad angår aldersgrænsen, hvor Norge og Sverige også kører med en meget fleksibel aldersgrænse, som de har haft gode erfaringer med i mange år?